

ESEJ K PROJEKTU MUNICIPALITA:

Jak může přispět existence a činnost obcí k rozvoji občanské společnosti?

Jaké by to asi bylo žít na území ohraničeném pouze státní hranicí? Kdybychom lidem na otázku „Kde vůbec ty vlastně bydlíš?“ odpovídali „Na severozápadě, v Jižní ulici.“. Žádná vesnice, městečko nebo město. Po republice by jezdily autobusy ze zastávky „Polská hranice“ k zastávce „Německá hranice“ a projížděly by všelijakými světovými stranami, ulicemi s podivnými názvy, a okolo hrstky po republice známých památek a míst.

Uvědomili jste si teď, jak jste hrdí na to, kde žijete? Ať už je to Praha, Vary nebo Aš? Já ano. Mám totiž pocit, že někam patřím. Že mě někdo chrání, a že pokud bych nebyla spokojená s tím, jak si žijeme, mám pár kroků od domu srdce celé naší obce, kam můžu přijít a předložit svoje názory a návrhy. Víím, že jelikož si zastupitelstvo volíme my sami, máme větší důvěru v to, že se na něj můžeme spolehnout. Může se o nás totiž starat František z vedlejší ulice, který neslibuje to, co nesplní a každý týden si chodí popovídat na pivo s kamarády o tom, co se jim líbí a nelíbí. A také Petra z okraje vesnice, která ví, že když ještě kdysi probírala v sámošce se sousedkou ten neupravený park v centru vesnice, může se teď zaměřit právě na tohle a na spoustu jiných věcí.

Jsem toho přesvědčen, že jelikož se ti všichni lidé starají pouze o naši obec, dokážou se na nás zaměřit mnohem více, než kdybychom si v zemi bez obcí volili zástupce pro celou Českou republiku.

Myslím, že kdybychom měli jednu jedinou vládu pro celý náš stát a menší územní celky by nespravovaly jednotlivé orgány obcí, zůstaly by některé kouty republiky nedostatečně rozvinuté a v důsledku toho nakonec i neobydlené. Lidé by tam totiž nedokázali najít potřebné vzdělání, zaměstnání, zábavu a pocit bezpečí. Tento problém ale řeší systém, který máme dnes. Téměř o každé území naší republiky se starají zastupitelé, jejichž záměrem je právě to, aby byli lidé spokojení a aby si ke svým každodenním starostem nemuseli přidělovat ještě starosti s tím, kde vlastně žijí. A právě proto chodí občané každé čtyři roky k volbám a už týdně před volbami diskutují o tom, kdo jim nejlépe poskytne právě to, co nejvíce potřebují - spokojenost s místem, kde touží založit rodinu, vychovat děti a spokojeně prožít svůj život.

Ať už se zrovna teď jakkoliv snažím zaměřit na pozitivní stránku republiky nerozdělené do menších celků, nic mě nenapadá. Doopravdy jsem chtěla poukázat na pozitiva toho, o čem tu teď stále dokola mluvím s negativním nádechem, ale nějak nevidím žádný klad v nevyrovnaných územích, v nejistých občanech a v nepřesné lokaci. Měli byste tu odvahu, něco takového riskovat?

Nela Švehlová 7. AV